

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXII., číslo 9.

září 2026

Obsah: V.Tylová Chléb, Mystika mládí, K.Křepelka Slova, Pokojné lidské srdce... V.Tylová Živá voda, Bl.Ramon Lull Kniha o přáteli..., Čínská evangelizace ..., V.Tylová Kamenné ozvěny, TB Pravá evangelizace, Mystika stáří. V.Holan Chlapec, Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely OP mučedníka osvětitského

CHLÉB

NEZŮSTAL PLŮTEK KLÁSKŮ PRO BIBLICKÉ VDOVY.

NIKDO UŽ NEHLADOVÍ?

PLNÍ SE ŠPÍŽE, KOMORA A SKLEP.

PROČ STÁLE HLEDÁM VYŠLAPANOU CESTU,

NA JEJÍMŽ KONCI VONĚL CHLÉB?

MODLITBAMI SE BRODÍM K SPÁNKU

ODĚNA DO OPÁNKŮ ŽIVOTA KRISTOVA.

K LIDEM SE NEDÁ DOVOLAT.

CHLAD NESTÁLOSTI, PRÁZDNÝ MLAT.

JEN PRAVÉ BYTÍ ZTIŠÍ HLAD.

NOC A DEN, KŮRKY OKORALÉ,

NEPOŽIVATELNÉ, PLESNIVÉ, DROBIVÉ,

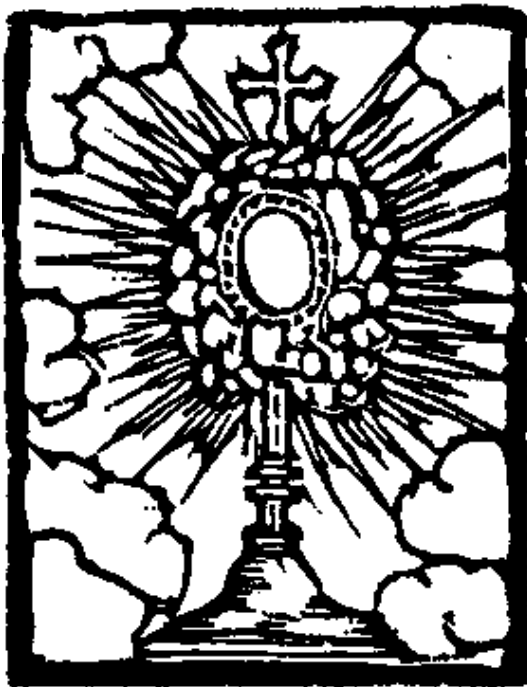
NEDOPEČENÉ, NEVONÍCÍ

A UMÍRÁČEK, STÁLE PŘIPRAVEN

OZVAT SE VE ZVONICI.

TI, KTEŘÍ NEVÍ O ZRNECH

A NIC JIM NENÍ SVATÉ,

ZAKONČÍ V OCÚNECH PODZIMY JEDOVATÉ.
U VOD EUFRATU TOUŽÍM PO NÁVRATU,
KUDY ZVE TEP.

SKUTEČNÁ LÁSKA HŘEJE, ANIŽ PÁLÍ,
JEDINÉ JSOUČNO, STÁLE PŘÍTOMNÉ.
JEN ČAS A SVĚT JDE MIMO MNE,
I JEMU DOMOV LIDÉ ROZDUPALI

VYCHÁZÍM Z CELY OSAMĚNÍ
NEJENOM VE SNU, VÝZVOU NEBYL SEN.
BOLESTÍ UHNĚTENÝ CHLĚB SE V TĚLO
MĚNÍ.

KALICH JE ČERSTVOU KRVÍ OROSEN.

Vlasta Tylová (sen 6.8.1987, Doubravník Proměnění Páně)

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

S JAKOU LÁSKOU MÁME PŘIJÍMAT

Věčná Moudrosti, kdyby mohla má duše překročit Tvoji tajemnost, ještě více bych zvědál o lásce. Prozatím se jen ptám, zda jsi mohl, Pane, prokázat ještě více lásky, než kolik jsi ji vylil ve svém utrpení.

Věčná Moudrost: Jako nelze číst hvězdy na nebi, tak nesčíslné jsou i důkazy mé nevyčerpatelné lásky.

Služebník: Ach, sladká Lásko, milovaný, něhyplný, vyvolený Pane, ó, jak volá duše má po tvé lásce! Nakloň svou láskyplnou tvář ke mně, bídnému stvoření, pohleď, jak všechno ve mně mizí a schází, až na jediný můj poklad, žár tvé horoucí lásky, a pověz mi něco více o tomto skrytém klenotu! Víš, Pane, že je to právo lásky, že milovaný jí nikdy nemá dost, a čím více jí má, tím více po ní touží, i když se cítí jí nehoden, neboť tak nesmírnou silou působí láska. Ach, spanilá Moudrosti, řekni mi, které je největší a nejlíbeznější znamení lásky, jež jsi nám prokázal v lidském těle, kromě své hořké smrti?

Věčná Moudrost: Nejdříve ty mi zodpověz otázku: Co je ze všech věcí nesoucích nejmilejší lásku milujícímu srdci od jeho miláčka?

Služebník: Dle mého zdání není milujícímu srdci nic milejšího, než Milovaný sám, než jeho sladká přítomnost.

Věčná Moudrost: Tak tomu je. Sleduj, aby mému miláčkovi nic nescházelo k pravé lásce! Pohnula mne má nekonečná láska, když jsem se měl hořkou smrtí odebrat k Otci a když jsem napřed viděl stesk a touhu milující duše po mně, k tomu, abych sám sebe a svoji přítomnost daroval svým učedníkům při poslední večeři a po všechny dny světa svým vyvoleným.

Služebník: Ale, Milovaný Pane, jsi to zde ty, pravý a stejný?

Věčná Moudrost: Ve svátosti máš mne před sebou právě tak a skutečně, jako Boha a člověka, s tělem i duší, s masem i krví, tak jako mne nosila Matička na ruce a jako jsem v nebi ve svém dokonalém jasu.

Služebník: Ještě jedno tkví, sladký Pane, v mé duši. Smím to vyslovit? Pane, není to nevěra, věřím, že můžeš vše, co chceš. Ale naplňuje to mne údivem, smím-li tak mluvit, jak se krásné, spanilé, oslavené tělo mého dobrého Pána se svou celistvostí i velikostí mohlo skrýt tak přetajemně v nepatrné podobě chleba, jenž je v hrozném nepoměru s tvou velikostí. Milovaný Pane, nehněvej se proto na mne, neboť poněvadž jsi má drahá, vyvolená Moudrost, rád bych slyšel něco z tvých sladkých úst o tvých milostech.

Věčná Moudrost: Žádný jazyk nemůže zcela vysvětlit, jak spočívá má duše a mé tělo v nejsvětější svátosti, ani rozum pochopit. To je dílo mé všemohoucnosti! Proto musíš prostě věřit a nehlobat o tom. Ale přece ti něco o tom sdělím. Chci ti tento div objasnit jiným divem. Řekni mi, proč se veliký dům odráží v malém zrcátku, ba i v jeho střepech? Nebo, jak je možno, že se velké nebe zračí v nepatrném oku, když je mezi nimi tak ohromný rozdíl?

Služebník: Opravdu, Pane, to nevím. To je div, protože oko je jako tečka proti celému nebi.

Věčná Moudrost: Ačkoliv je to něco zcela zvláštního, čemu v přírodě nic není rovno, přece to příroda může učinit. Proč bych tedy já, Pán přírody, nemohl učinit ještě podivnější věci nadpřirozeným způsobem? Nuže, pohled'me dále, ptám se: není to právě tak veliký div nebe i zemi a všechno tvorstvo učinit z ničeho, jako

chléb neviditelně proměnit?

Služebník: Pane, dle mého mínění, je ti právě možné proměnit něco v něco, jako stvořit něco z ničeho.

Věčná Moudrost: A nenaplňuje ani to ani ono podivem? Ty věříš, že jsem nasýtil pět tisíc lidí pěti chleby. Ptám se, kde je tajemná hmota, jež poslouchala má slova?

Služebník: Pane, to nevím.

Věčná Moudrost: Anebo věříš, že máš duši?

Služebník: Pane, to nevěřím, poněvadž to vím, vždyť bych jinak nemohl žít?

Věčná Moudrost: Ale vždyť nemůžeš přirozeným zrakem vidět duši. Myslíš, že nejsou jiné bytosti než ty, jež možno vidět a slyšet?

Služebník: Pane, vím, že je více bytostí, jež jsou skryty lidským očím, než těch, jež je možno vidět.

Věčná Moudrost: Nuže, slyš, jsou lidé tak hrubých smyslů, že přece nechťejí věřit, že je též něco jiného, co nemohou smysly pochopit, ačkoliv to i učenci dotvrzují. Podobně je to s lidským rozumem vůči Boží moudrosti.

Kdybych se tě nyní zeptal, jak vypadá jícen propasti, nebo jak jsou rozloženy vody po nebi, odpověděl bys mi asi: „To je pro mne příliš vysoké, to nemohu vědět, nikdy jsem nesestoupil do propasti ani nevzletěl nad oblaky.” - Hle, tázal jsem se tě na pozemské věci, a neodpověděl jsi mi; jak bys chtěl pochopit, co převyšuje zemi i nebe i veškeré smysly?

Tvůj údiv i takové pochybnosti pocházejí pouze z hrubosti smyslů, jež měří božské a nadpřirozené podle lidského oka. Kdyby matka porodila dítě ve věži, a kdyby tam dítě bylo vychováno, a matka by mu vyprávěla o slunci a o hvězdách, dítě by se tomu velmi divilo a zůstávalo by se mu to nápadné a neuvěřitelné, a přece to matka všechno dobře zná.

Služebník: Opravdu, Pane, nemám už co namítat, neboť jsi nyní osvětlil moji víru, takže se už nesmím zabývat pochybnostmi a divením. Nebo, jak chci dosáhnout nejvyššího vrcholu, když ani nejjednodušší věci nemohu pochopit? Tys pravda, jež nemůže klamat. Jsi svrchovaná Moudrost, jež všechno ví, Tys všemohoucí, jenž může učinit všechno!

Shlédni, dobrotivý, jasný Pane, často jsem si ze srdce přál, abych tě v chrámě se starcem Simeonem skutečně přijal do náruče, a mohl tě přitisknout na svoji hrud' a do své duše, abych tak zakusil polibek tvé přítomnosti jako on. Ó, Pane, nyní vidím, že tě vpravdě tak přijímám, ba ještě lépe, neboť nyní je tvé tělo už oslavené a neschopné utrpení, kdežto tenkrát ještě bylo podrobno utrpení.

Proto, kéž by mělo mé srdce lásku všech srdcí! Mé svědomí čistotu všech andělů! A má duše krásu veškerých duší, abych byl Tebe tvou milostí hoden! Pak bych tě chtěl dnes s takovou vroucí láskou přijmout a ponořit do své duše, aby mne už nemohly od tebe odloučit ani život, ani smrt.

Ó, sladký Pane, kdybys mne na tomto světě pouze svým poslem navštívil. nevěděl bych, jak bych ho dosti důstojně přijal. A jak se mám chovat k tomu, jenž tak miluje moji duši? Tys Jediné, v němž všechno je zahrnuto, po čem jen může dychtit zde i na věčnosti mé srdce, Nebo snad je ještě něco vedle tebe a co nejsi ty, po čem by toužila má duše? Ať ani nemluvím o všem, co je proti tobě a bez tebe, neboť se mi to protiví. Tys nejkrásnější ze všech mému zraku, nejsladší mým rtům, nejjemnější mému hmatu, nejmilejší mému srdci. Pane můj, ve všem, co tu je, nevidí nic duše má ani neslyší a necítí, neboť vše nalézá tisíckrát lepší a milejší v Tobě, svém vyvoleném. Pane, jak se mám k tobě chovat jsa pln radosti a údivu? Tvá přítomnost mne rozněcuje, ale děsí mne tvá velikost. Rozum tě chce uctívat jako svého Pána, a srdce tě chce milovat jako svoji jedinou lásku a vroucně Tě obejmout. Jsi můj Pán a Bůh, ale též můj bratr,

a smím-li tak říci, můj Milovaný choť. Ach, kolik lásky, slasti a radostí, kolik důstojnosti nalézám v Tobě - jediném!

Zdá se mi, sladký Pane, kdyby se mi dostalo té milosti, že bych z otevřených ran svého miláčka nebo z jeho srdce dostal jednu jedinou krůpěj do úst, ó jakou sílu touhy bych obdržel! Ale, vroucí, nepochopitelný dive! Neobdržel jsem pouze z jeho srdce, rukou, nohou a ostatních posvátných ran, nedostal jsem pouze jednu nebo dvě krůpěje, nýbrž veškerou jeho pulzující červenou krev jsem přijal ústy do svého srdce a do duše. Ptám se: Není to velký div?

Nemám si snad vážit toho, co bylo odřeknuto i andělům? Pane, přál bych si, aby se veškeré mé údy a vše, co jsem a mohu, proměnily v hlubokou lásku pro toto milostiplné znamení Tvé lásky. Právem se nazývá svátosti Lásky. Kdo kdy slyšel nebo viděl něco příjemnějšího, než přijmout samu Lásku a milostí sám se stát láskou? Pane, nevidím rozdíl, kromě toho, že tě Simeon přijal viditelně, já pak neviditelně. Ale právě tak jako málo může spatřit mé tělesné oko tvoji pravou lidskou přirozenost. Zrovna tak málo mohlo i jeho oko vidět tehdy Božství, ovšem kromě toho, že je viděl okem víry, tak jako i já zde. A co by mi vlastně prospělo vidět tě tělesně? Komu se otevřely duchovní oči, ten nedbá mnoho na tělesnou tvář, protože duchovní pohled vidí opravdověji a věrněji. Pane, když vírou vím, pokud to ovšem smím vědět, že tě zde mám, co ještě chtít více? Pane, mnohokrát je mi užitečnější, že tě vidět nemohu, neboť jak bych se mohl odvážit tě požívat? Ale takto zůstává láska láskou a ostatní je odstraněno. Pane, když se tak zamyslím, jak důmyslně, láskyplně a účelně jsi vše uspořádal, mé srdce hlasitě volá: Ó, hlubino bohatství a moudrosti a vědomosti Boží, jak velebná jsi teprve sama v sobě, když tak veliká jsi ve svých výronech!

A nyní pohled', vroucně Milovaný Pane, na touhu mého srdce. Pane, nikdy nebyl žádný král a císař tak důstojně přijat, žádný cizinec tak pohostinně přivítán, žádný ženich tak něžně a pozorně do domu veden a častován, jako má duše touží dnes přijmout Tebe, svého nejlepššího Vladaře, nejsladšího Hosta svého srdce, nejmilovanějšího Hosta své duše, do svého domu a uvést tě do mého nitra a nejlepších komnat, jež ti může mé srdce a má duše poskytnout, a s takovou úctou ti to nabídnout, jaká jen kdy byla od tvora prokázána. Proto, pouč mne, Pane. jak se mám k Tobě chovat a jak něžně a láskyplně Tě mám přijmout.

Bl.Jindřich Suso O věčné Moudrosti II,23

+++

SLOVA PŘEDZPĚV I

NA ŽALOVĚ TRÁVU ŽALA...

PACHEM KRVE ČDÍ SLOVA

SLOVA KRVE SLOVA ÁBELOVA

NYNÍ DNES OPĚT ZNOVA

ZLUDRAČELÁ SLOVA KAJÍCINÁ SLOVA KRVE

DNES NYNÍ ZÍTŘA TEPRVE

V RÁJI I V PEKLE POPRVÉ

TO, CO SVĚTEM BYLO BY V TVÁŘI,

JAK ZIMNÍČNÍ PAPERSEK ŽÁŘÍ

V ŠÍLENÉM, MARNÉM SNÁŘI...

TOUHA S TMOU SE PÁŘÍ...

V NAHOTĚ ČASU NEČAS SE CHVĚJE.

VYSVĚTLIVKY, DOSLOV SLOVA SLOV.

PRÁZDNOTA NEZDÍVÁ, PRÁZDNOTA ZEJE
VEZMI SEM SLOVA JURODIVÁ,
Z NEMANIC, Z TRUDONIC ČARODĚJE.
PŘELUDY ZRADY, MÁRY ČAR,
TEMNÉ PUSTOTY, SVĚTLÝ ZMAR —
BOHAPUSTÁ DRŽKA TEMNOTY,
SLOVA SLOVA NAŠÍ SLEPOTY.
SLAVENÍ CHVÍLE, ZÁZRAK VĚČNOSTI,

VYŘVANÉ TICHŮ, VYCHLASTANÝ HLAS —
TY MLČ V DÁLCE, BLÍZKOSTI!
NA ŽALOVÉ TRÁVU ŽALA. DNES. ZÍTŘA ZAS.
ZAZÁŘÍ ZAZÁŘÍ
JSME V ŽALÁŘI
KŘTĚNÍ KŘTEM KRVE
DNES NYNÍ ZÍTŘA TEPŘE
Karel Křepelka

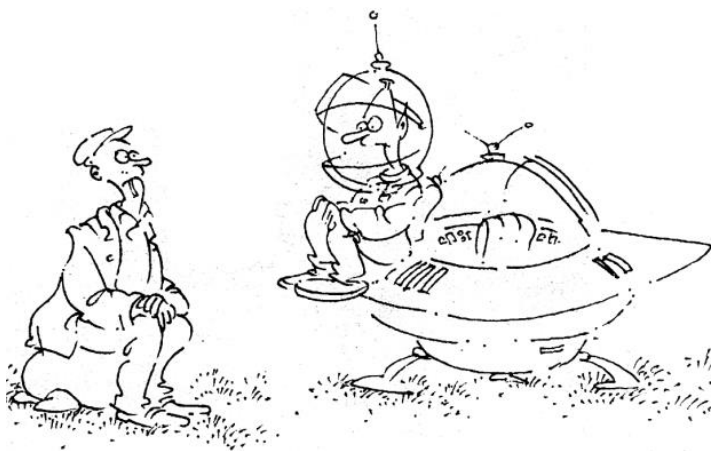
+++

POKOJNÉ LIDSKÉ SRDCE JE ZÁKLADEM MÍRU

Od pádu Železné opony se rozdíl mezi studenou a horkou válkou stírá a trvalé střety se stávají součástí politiky a rozšiřuje se trvalá válka. Hromadné sdělovací prostředky masírují veřejné mínění národů a ženou je do válek. Jistá britská celebrita se nechala slyšet, že je prý nespravedlivé, aby jeden národ ovládal bohatství Sibiře. Proto je prý třeba mu nerostné bohatství sebrat a rozdělit západním mocnostem.

To říká kdosi v čele Velké Británie, která v nové době ovládala skoro celý svět a vykořisťovala nerostné bohatství kolonizovaných národů. Odsud pochází pyšná povýšenost, zatvrzelost a nepřátelství bývalé mocnosti, chtivé dobývat a vykořisťovat slabší národy. Jsme svědky nevyhlášených válečných výbojů astronomicky zadlužené spotřební společnosti, která přišla o své kolonie ve světě a není schopna se uživit vlastní prací. Tak pirátsky napadá a vyhlazuje jiné národy, aby se zmocnila jejich nerostného bohatství. Působnost sdělovacích prostředků nám vstěpuje nenávistnou zaujatost proti vybraným národům, které by měly čekat na své vyhlazení a vykradení jejich nerostného bohatství.

Koncem 20.století byl rozpuštěn a odzbrojen někdejší východní blok, zatímco ten západní si podržel armádu, aby řinčel zbraněmi a neustále se roztahoval až k hranicím nenáviděného národa. Rusko, který přišlo za II.světové války o 27 milionů obyvatel, začalo s přirozenou reflexivní sebeobranou. Kdo se diví? Kdo je pohoršen jako farizej či zákoník?

ČLOVĚK? TOHO MY VE VESMÍRU BEREME JAKO SELHÁNÍ BOŽSKÉHO FAKTORU.

Přítomnost rostoucího válečného dosahu špiónážních družic a UI. Smrtící zbraňový systém dokáže po spuštění samostatně vybírat cíle a útočit na ně bez dalšího zásahu člověka. Vojenské zneužití UI lze sledovat u malých sebevražedných dronů, které útočí v rojích. Duchovně-mravním podkladem toho je pýcha, arogance, závist, sobectví, nenávisť, výbojnost a spolupráce s ďáblem.

Předpokladem dosažení trvalého míru je svátostný pokoj a odzbrojení srdce, osvobození srdce od nenávisť k jakémukoli člověku či národu. Zajištěním trvalého mírového soužití národů je odzbrojení samotných sdělovacích prostředků, jakož i vojenské odzbrojení a neutralita států, ale i trestní stíhání nacistů, fašistů a teroristů.

„Ježíši tichý, srdce pokorného, přetvoř naše srdce podle Srdce svého“. tb

+++

Vlasta Tylová ŽIVÁ VODA

REBEKA NAVÁŽELA VODU DOUTNÍKOVÍ
I KARAVANĚ JEHO VELBLOUDŮ.
VE SMĚRU VYVOLENÉ TRASY
JDOU HEBREJOVÉ PO PROUDU
POKYNŮ HOSPODINA V SVĚTĚ ZANEDBANÉM
A ŽÍŽEN NEUHASÍ
VE SVĚTĚ HŘÍCHY ZPROHÝBANÉM.
NESTAČÍ CHODIT K STUDNI S DŽBÁNEM.
ZEMĚ VŽDY ZNOVU OKORALA.
PRO ŽIVOU VODU NENÍ ZRALÁ.
JEN NĚKDO OCHUTNÁVAL DOUŠEK
VYKOUPEN DOBOU TĚŽKÝCH ZKOUŠEK.
ZEMĚ JE OPĚT SYMBOLICKY TICHÁ,
JE VZDÁLEN DRAMEN, KTERÝ NEVYSYCHÁ.
AŽ ŽIVÝ CHRÁM SE Z RUBÁŠOVÝCH ROUŠEK
ZÁZRAČNOU SILOU VZÁŘÍ,
NEMUSÍ ŽENA V SAMARĚ
CIZINCE PTÁT SE PO NÁVODU,
KDE A JAK NAJÍT ŽIVOU VODU,
PO NÍŽ BY NEBYLA UŽ ŽÍZNIVÁ.

„Už mě to přestává bavit!
Seance u madam Margot je o patro vejš!“

BI. RAMON LULL KNIHA O PŘÍTELI A MILÁČKU

161. Zpozoroval Přítel, že je milován svým Miláčkem, i ptal se Miláčka, zda v něm jeho láska a jeho milosrdenství jsou toutéž věcí. Miláček přisvědčil, že v

něm není rozdíl mezi jeho láskou a jeho milosrdenstvím. A proto řekl Přítel, proč že ho tedy mučí jeho láska a proč ho nevyhlídí jeho milosrdenství z jeho mdlob? I odpověděl Miláček, že jeho milosrdenství mu dává mdloby, aby skrze ně silněji uctěna byla jeho láska.

162. Zachtělo se Příteli odejít do cizí země, aby oslavoval svého Miláčka, a chtěl se zamaskovat, aby nebyl zajat na cestě; ale nemohl více zatajit slzy svých očí, ani vyhublé tahy svojí tváře a zlatistou barvu, ani srdce svého nářky, myšlenky, vzdechy, smutek a zemdlení. A proto byl na cestě zajat a svázán a mučen od nepřátel svého Miláčka.

163. Přítel byl zajat ve vězení lásky. Myšlenky, žádosti a vzpomínky ho hlídaly a přikovaly, aby

svému Miláčku neutekl: mdloby ho mučily, trpělivost a naděje ho těšily. Zmíral Přítel, ale Miláček mu zjevil svou spásu a Přítel oživil.

164. Potkal Přítel svého Miláčka, poznal ho a zaplakal. Miláček káral svého Přitele, proč neplakal dříve, než ho poznal, a ptal se ho, jak ho poznal, když neplakal. — Odpověděl Přítel, že v paměti, rozumu a vůli, kde se rozmnožila láska, jakmile byl přítomen jeho tělesnému zraku.

165. Ptal se Miláček Přitele, co je láska? — Odpověděl, že přítomnost podoby i slov Miláčkových v srdci vzdychajícím milencově a zemdlení pro žádosti a slzy v srdci Přitelově. A láska je směs odvahy a bázně v horlivosti; a láska je svrchovaná vůle v toužení po Miláčku; a láska je ta věc, která zabíjí Přitele, když slyší zpívati o krásách svého Miláčka; a láska je to, v čem je má smrt a v čem trvá po všechny dny má vůle.

166. Oddanost a tesknota poslaly k poslechu myšlenky do Přitelova srdce, aby vystoupila vláha do očí, které chtěly ustát v pláči, v němž dlouho trvaly.

167. Povídal Přítel: — Chcete-li, vy milenci, oheň, přijďte k mému srdci a zapalte mé lampy, a chcete-li vody, přijďte k mým očím, které přetékají slzami, a chcete-li myšlenky milostné, přijďte si je vzít v mých rozjímáních.

168. Přihodilo se jednoho dne, že Přítel přemýšlel o veliké lásce, kterou choval ke svému Miláčku a o velikých strastech a nebezpečnostech, v nichž byl dlouho trval pro lásku svoji; i uvažoval, že jeho odměny byly by veliké. Mezitím, co Přítel přemýšlel tímto způsobem, rozpomněl se, že mu zaplatil jeho Miláček, poněvadž si jej zamiloval do svých dokonalostí a poněvadž mu byl skrze svou lásku dal milostná umdlévání.

169. Utíral Přítel svou tvář a své oči od slz, jež prolil z lásky, aby neodkryl trýzeň, jež mu dával jeho Miláček; tento pak řekl svému Příteli, proč tají druhým milencům znamení lásky, která mu dal, aby si zamilovali slavit jeho důstojnost.
170. — Mluv, člověče, jenž chodíš tak jako šílený láskou, jak dlouho budeš sluhou a poddaným, abys plakal a snášel trýzně a zemdlení? — Odpověděl: Až do toho času, kdy můj Miláček učiní ve mně rozhod duše a těla.
171. — Mluv, šílený, máš peníze? — Odpovídá: Mám svého Miláčka. — Máš vsi, zámky, či města, hrabství, království? — Odpovídá: Mám něžnosti lásky, myšlenky, slzy, touhy, útrapy a zemdlení, jež jsou lepší než císařství a království.
172. Ptali se Přitele, dle čeho poznává, jak soudí jeho Miláček? — Odpověděl, že dle rovnosti radostí i strastí, které jeho Miláček přisoudil svým přátelům.
173. — Pověz, šílený, kdo lépe zná lásku, zda ten, který má radosti, či ten, který má utrpení a touhy? — Odpověděl a řekl, že jedno bez druhého nemůže být znalostí lásky.
174. Tázali se Přitele, proč se nehájí z chyb a křivd a zločinů, z nichž ho lidé viní. — Odpověděl a řekl, že musí hájiti svého Miláčka, jež lidé křivě pomlouvají: a že člověk, v němž může být lež a blud, není téměř ani hoden obhájení.
175. — Řekni, šílený, proč vymlouváš lásku, když trýzní a mučí tvé tělo a tvé srdce? — Odpovídá: Poněvadž rozmnožuje mé zásluhy a mou blaženost.
176. Naříkal si Přítel a stěžoval si na svého Miláčka, že ho dal tak silně mučit lásce. I omlouval se Miláček, rozmnožuje ve Příteli trýzně a nebezpečenství, myšlenky, pláč a slzy.
177. — Řekni, šílený, proč omlouváš viníky? — Odpověděl: Abych se nepodobal těm, kteří viní nevinné i vinné.
178. Povznesl Miláček Přítelův rozum, že porozuměl jeho vznešenostem, aby tak Přítel naklonil svou paměť k rozpomínání na své chyby a vůli k jich pohrdání, a pozvedl ho k milování dokonalostí Miláčkových.
179. Zpíval Přítel o svém Miláčku a povídal, tak že mu pomáhá dobrá vůle, že všecky věci, jež nenávidí pro svou lásku, mu větší radost a štěstí působí, než věci, jež miluje bez lásky ku svému Miláčku.
180. Šel Přítel městem a tázal se, zda by nenalezl nějakého člověka, s nímž by mohl mluvit po svém způsobu o svém Miláčku; i ukázali mu člověka chudého, který z lásky plakal a hledal druha, s nímž by mohl mluvit o lásce.
181. Přítel byl zamyšlen a zmaten, jak mohlo vžít počátek jeho trápení ve vznešenostech jeho Miláčka, jenž má v sobě samém tak velikou blaženost.
182. Přemítání Přitelova trvala mezi zapomenutím jeho trápení a vzpomínkou na jeho radosti, neboť radosti, jež má z lásky, činí, že zapomíná na neštěstí a trápení, jež snáší z lásky, připomínají mu štěstí, jež má v lásce.

183. Tázali se Přítele, je-li možno, aby ho jeho Miláček zbavil milování? — Odpověděl, že nikdy, pokud paměť mu připomíná a rozum chápe vznešené vlastnosti jeho Miláčka.

184. — Pověz, šílený, v čem je nejlepší porovnání a největší podobnost? — Odpověděl: Mezi Přítelem a Miláčkem. — Ptali se ho, z jakého důvodu. — Odpověděl, že pro lásku, která trvá mezi oběma.

185. Tázali se Miláčka, zda by byl někdy neměl slitování. — Odpověděl, že kdyby byl neměl slitování, nebyl by způsobil, že se Přítel zamiloval, aniž by ho byl trápil vzdechy a slzami, namáháním a zemdlením.

186. Ve velikém háji byl Přítel, který šel hledat svého Miláčka, a našel pravdu a lež, které se přely o jeho Miláčka; neboť pravda ho chválila a lež ho tupila. A proto vykřikl Přítel na lásku, aby pomohla pravdě.

187. Přišlo pokušení na Přítele, aby se mu vzdálil jeho Miláček, i aby paměť se probudila a našla přítomnost svého Miláčka, vzpomínajíc na něho silněji, než jak kdy vzpomínala; aby rozum byl pozvednut výše k chápání a vůle k milování jeho Miláčka.

188. Zapomněl jednoho dne Přítel na svého Miláčka a rozpomněl se druhého dne, že na něho zapomněl. A toho dne, kdy si Přítel připomněl, že na svého Miláčka zapomněl, byl Přítel ve smutku a v bolesti i ve slávě a štěstí pro zapomenutí a vzpomínku.

189. Tak velice toužil Přítel po cti a slávě svého Miláčka, že se bál na ně vzpomínat: a tak silně nenáviděl urážky svého Miláčka, že se bál je nenáviděti. A proto zůstal Přítel zamyšlen mezi láskou a bázní k svému Miláčku.

190. Umíral Přítel rozkoší a žil zemdlením. A rozkoše a trápení shodly se a spojily, aby byly toutéž věci ve vůli Přítelevě: a proto Přítel v tutéž dobu zmíral i byl živ.

191. Zapomínat a neznat chtěl Přítel svého Miláčka na jedinou hodinu pouze, aby měl nějaký odpočinek ve svém zemdlení. Ale poněvadž mu bylo utrpením zapomenutí a nevědomost, měl trpělivost, i povýšil svůj rozum a svou paměť, aby rozjímal o svém Miláčku.

192. Tak miloval Přítel svého Miláčka, že všemu, co mu řekl, věřil. A tolik toužil mu rozuměti, že všechno, co o něm slyšel říkati, chtěl pochopiti z nutných důvodů. A proto láska Přítelova zůstávala mezi vírou a vědou.

193. Tázali se Přitele, která věc je nejvzdálenější jeho srdci? I odpověděl, že neláska. I ptali se ho, proč? A odpověděl, že proto, poněvadž to, co je nejbližší srdci jeho, je láska, kteráž je protivou nelásky.

194. — Řekni, šílený, máš žádostivost? — Odpověděl: Ano, pokaždé, kdykoli jsem zapomněl na dobročinnost a bohatství svého Miláčka.

195. — Řekni, milence, máš bohatství? — Odpověděl: Ano, lásku. — Máš bídu? — Ano, lásku. — Jak to? — Poněvadž jsem nepohnul k lásce mnoho přátel, kteří by ctili důstojnost mého Miláčka.

196. — Řekni, Příteli, v čem je tvá moc? — Odpověděl: V moci mého Miláčka. — Jak se posílíš proti svým nepřátelům? — Odpověděl: Silou svého Miláčka. — Čím nebudeš opět syt? — Věčnými poklady svého Miláčka.

197. — Řekni, šílený, co miluješ více, zda milosrdenství svého Miláčka, či jeho spravedlnost? — Odpověděl, že jemu náleží milovat a bát se spravedlnosti a že žádná převaha chtění nesmí být v jeho vůli, aby snad miloval něco nad spravedlnost svého Miláčka.

198. Potýkaly se viny a zásluhy ve svědomí a vůli Přítelově a spravedlnost a vzpomínka rozmnožovaly svědomí, a milosrdenství i naděje rozmnožovaly blaženost ve vůli Miláčkově. A proto zásluhy přemohly viny a přečiny v pokání Přítelově.

199. Tvrdil Přítel, že v jeho Miláčku je veškerá dokonalost, a popíral, že by v jeho Miláčku byla nějaká vada. A proto byla otázka, co je větší, zda tvrzení, či popírání. /do češtiny upravil TB//pokr./

+++

Vlasta Tylová ŽIVÁ VODA II

TO ZVLÁŠTNÍ SETKÁNÍ V NÍ DOZNÍVÁ.

ZA TO, ŽE ŽIDÉ NEZBOŽNÍ

ODMÍTLI KÁMEN NÁROŽNÍ,

JERUZALÉM BYL V ROZVALINÁCH.

UTOPILI SE VE SVÝCH VINÁCH

ZA VRAŽDU, SKUTEK OSTUDNÝ,

ZA ZLOČIN, OMYL OSUDNÝ.

CHRÁM CHTĚLI DOTUPIT.

SAMARITÁNKA STOJÍ U STUDNY

A MŮŽE ŽIVOU VODU PÍT.

„Tohle je, chlapče, mozek.
Ten dělá s lidmi hrozné věci.“

+++

ČÍNSKÁ EVANGELIZACE JERUZALÉMA

MP3: <https://gloria.tv/post/SAZffTogFUNz41DAnU9QF3jeo>

Ačkoli Čína leží daleko od Jeruzaléma, jednou z pozoruhodných historických skutečností je fakt, že ji se svatou zemí spojuje už více než dvě tisíciletí hedvábná cesta.

Některé staré záznamy dokonce tvrdí, že se evangelium po této cestě dostalo do Číny

pravděpodobně už několik desetiletí po Ježíšově smrti a Zmrtvýchvstání.

Tato klíčová obchodní cesta umožňovala, aby oběma směry putovaly náklady s bylinami a kořením, poklady, novým náboženstvím a armádami nájezdníků. Její opačný konec, Jeruzalém, pak sloužil jako centrum, odkud se toto zboží šířilo dále do Evropy, do Afriky a do celé oblasti Středního východu.

Evropská šlechta nevycházela z údivu, když byl poprvé dovezen čínský tvor - bourec morušový. Díky němu obdržela své jméno i tato hrbolatá cesta - je známá jako *Hedvábná stezka*.

V dnešní době jsou národy žijící okolo *Hedvábné stezky* nejméně evangelizovanou populací světa. Svůj domov zde našly tři obrovské náboženské pevnosti, které se odmítly podříditi vlivu šířícího se evangelia - islám, buddhismus a hinduismus. Více než 90 procent všech nezasažených národnostních skupin žije v blízkosti Hedvábné stezky a v zemích okolo Číny. Dvě miliardy obyvatel země v této oblasti žijí a umírají, aniž by kdy slyšely radostnou zprávu, že Ježíš zemřel za jejich hříchy a je jedinou cestou do nebe!

Ve dvacátých letech dvacátého století Bůh nejdříve vedl čínskou skupinu nazvanou *Ježíšova rodina*, aby pěšky donesla evangelium z Číny až do Jeruzaléma. Tuto iniciativu nazvali *Zpět do Jeruzaléma*. Také jiné čínské církevní skupiny obdržely podobné vize pro založení misijních hnutí, které by evangeliem ovlivnily mnohé národy Asie a Středního východu.

Ježíšova rodina byla založená v provincii Šandong křesťanem jménem Jing Dianjing. Slogan o pěti slovech, který *Ježíšova rodina* vyznávala, vyjadřuje jejich oddanost Kristu a skromnému životnímu stylu: „Obět, zřeknutí se pohodlí, chudoba, utrpení, smrt.“

Koncem čtyřicátých let 20.století již *Ježíšovu rodinu* tvořilo více než sto různých skupin ve všech částech Číny, které dohromady čítaly na 20 tisíc věřících.

Několik těchto skupin věřilo, že je Bůh povolal, aby pěšky přinesly evangelium zpět do Jeruzaléma s tím, že budou kázat a šířit Boží království ve všech oblastech, jimiž budou procházet. Po mnoha tisících kilometrech a letech cestování došla skupina věrných kazatelů do pohraničního městu Kašgar, které ležící v oblasti Xinjiang na severozápadě Číny.

Na podzim roku 1995 hovořil bratr Yun na shromáždění jednoho podzemního sboru ve střední Číně: *Bůh do mě vložil hlubokou touhu být součástí daného plánu vyslat mnoho čínských křesťanů jako misionáře do hinduistických, buddhistických a muslimských zemí. Povzbuzoval jsem věřící, aby hledali Boží tvář a přijali od něj celosvětovou vizi. Vybízeli jsem je, aby si zachovali nejenom svou současnou službu, ale aby rozšířili její horizonty a zahrnuli do ní nezasazené národy obklopující Čínu.*

Se slzami v očích zpíval bratr Yun píseň, již se naučil ze staré knihy o hnutí *Zpět do Jeruzaléma*:

***Pozvedni své oči k západu,
a nespatriš žádné dělníky připravené na velikou žeň.***

***Srdce mého Pána se dennodenně rmoutí,
ptá se: „Koho pošlu a kdo nám půjde?“***

***S očima zalitýma slzami
a hrudí potřísněnou krví
pozdvihujeme Kristovu korouhev
a vydáváme se zachránit hynoucí ovce
V těchto posledních dnech se schyluje k bitvě,
polnice hlasitě zní.***

***Rychle oblečme plnou Boží zbroj
a pronikněme Satanovými nástrahami)***

***Smrt klepe na dveře mnohých
a svět se topí v hříchu.***

***Pochodujíce vpřed musíme věrně vytrvat v díle
A bojovat i za cenu smrti!***

***S nadějí a vírou budeme kráčet kupředu, zasvětíme své rodiny i vše, co nám patří,
uchopíme svůj těžký kříž a budeme kráčet směrem k Jeruzalému.***

Ještě když zpíval, všiml si ve shromáždění jistého staršího muže, kterého se to očividně dotýkalo. Plakal a stěží se dokázal ovládat. Ten starý bratr, jehož hlavu zdobily bílé vlasy a vous, pomalu přišel dopředu a požádal o slovo. Mezi posluchači se rozhostilo uctivé ticho.

Rekl: „*Jsem Simon Žao, Pánův služebník. Před osmačtyřiceti lety jsem spolu se svými spolupracovníky napsal slova, která jsi právě zpíval. Všichni z nich položili pro Ježíšovo jméno život a zemřeli mučednickou smrtí.*”

Pokračoval: „*Byl jsem jedním z vedoucích skupiny 'Zpět do Jeruzaléma'. Pěšky jsme kráčeli napříč Čínou a kázali evangelium v každé vesnici a v každém městě, kterými jsme procházeli.*

Po mnoha letech plných těžkostí jsme konečně dorazili do hraničního města Kašgar v provincii Xinjiang. Na chvíli jsme se zde zastavili a zažádali o víza nutná pro vstup do Sovětského svazu. To, co leželo před námi, nás naplňovalo nervozitou i nadšením zároveň!

Než se vůbec naskytla příležitost opustit Čínu, Maova komunistická armáda obsadila Xinjiang. Okamžitě uzavřeli hranice a zavedli násilnickou vládu.

Všichni vůdci tohoto hnutí byli zatčeni. Pět z nich bylo odsouzeno na čtyřicet pět let vězení a nucených prací. Ostatní vedoucí zemřeli ve vězení již před dlouhou dobou. Bratr Yun jediný přežil... Kvůli vizi přinést evangelium zpět do Jeruzaléma však pro Pána strávil ve vězení tři roky.”

Všichni jsme byli jako omráčení. Seděli jsme tam s ústy dokořán, po tvářích nám tekly slzy a kapaly na podlahu. /pokr./

+++

Vlasta Tylová ŽIVÁ VODA III

JIDÁŠ SE STÁLE O ZEM TŘÍŠTÍ,
VRAHOVÉ MIZÍ V PROPADLIŠTI
PRO PORADCE A PRO POROTCE.
NEMUSÍ MOŽŠÍŠ HOLÍ UDEŘIT,
STAČÍ BÝT POKŘTĚN, STAČÍ UVĚŘIT.
NIKDO UŽ NEMUSÍ MÍT HLAD,
MŮŽE SE KLIDNĚ VEČER USTÝLAT,
BÝT BEZ STAROSTI O DEN PŘÍŠTÍ.
NIKDO UŽ NENÍ BEZ PRŮVODCE.
OVCE SE VLÍNÍ DO PASTVIŠTI,
BEZPEČNĚ VYBÍHAJÍ Z KOTCE.
PRO KAŽDÉHO, KDO ZAKLEPE,
PRO HLUCHÉ, CHROMÉ, PRO SLEPÉ,
ANEBO PRO ZBLLOUDILÉ CHODCE,
JIŽ TOUŽÍ DO BYDLIŠTI,
PROUD SPÁSNÉ VODY STÁLE PRÝŠTÍ.
BERÁNEK ŠEL AŽ K POPRAVIŠTI
VYPLNIT VŮLI SVÉHO OTCE.

RENCÉN

POKUD JDE O LÉKY, MYSLÍM, ŽE JE NA ČASE
PŘIJMOUT VELMI RADIKÁLNÍ OPATŘENÍ.

+++

/pokr./ Bratr Yun se zeptal Simona Žao, Božího muže: „Strýčku, pověděl bys nám o tom více?“

On tedy pokračoval: „Když nás Bůh k této vizi povolal, byl jsem pouhé čtyři měsíce ženatý. A má krásná manželka zrovna zjistila, že je těhotná! Oba jsme byli zatčeni a uvězněni. Život ve vězení nebyl jednoduchý a manželka potratila.“

Utřel si slzy a vyprávěl dále. „V té době komunisté zabili mnoho misionářů a lidí, kteří se prostřednictvím jejich služby obrátili. Během prvních měsíců po příchodu do vězení v roce 1950 jsem svou milovanou manželku viděl dvakrát zdálky přes mříž v okně cely. Pak jsem ji už nikdy nespatriil. Když jsem byl o mnoho let později propuštěn z vězení, byla má drahá nevěsta již dlouho po smrti.“

Všichni jsme hlasitě plakali. Cítili jsme, že stojíme na svaté půdě v Boží přítomnosti.

Zeptal jsem se strýce Simona: „Když tě pustili z vězení, měl jsi ve svém srdci stále tu vizi 'Zpět do Jeruzaléma'?“

Na mou otázku odpověděl písní.

Kolik let vanul hořký vítr?

Kolikrát se shromáždily bouřkové mraky?

Skrz ledový déšť jsme neviděli Boží oltář,

Boží oltář, kde přijímá naše oběti.

Boží vůdcové se zlomeným srdcem nařikají,

Hospodiny ovce jsou rozptýleny široko daleko.

***V mrazivém větru z očí prýští slzy smutku,
kams odešel, Dobrý pastýři? Kam jste odešli, Boží bojovníci?***

Kam jste odešli? Ach, kam jste jen odešli?

Poté, co si strýček Žao chvíli odpočinul, jsem se ho opět zeptal: „Strýčku, máš tu vizi pořád ve svém srdci?“

On pokračoval ve zpěvu: ***Jeruzalém je v mých snech, Jeruzalém je v mých slzách.***

***Hledal jsem tě a našel v ohni na oltáři,
hledal jsem tě a našel v Ježíšových probodených rukou.***

***Putovali jsme slzavým údolím,
putovali jsme k našemu nebeskému přibytku.***

***Po čtyřicetileté cestě údolím smrti,
slzy mi vyschly.***

***Ježíš přišel, aby zničil okovy smrti,
přišel, aby otevřel stezku ke slávě!***

***První misionáři kvůli nám prolévají svou krev a slzy,
pospěšme tedy a naplníme Boží zaslíbení)***

Mluvil chvějícím se hlasem. „Celá desetiletí jsem se každého večera v pracovním táboře obracel k západu, směrem k Jeruzalému a volal jsem k Pánu: „Ach, Bože, nikdy nedojdu do Jeruzaléma. Naše vize zemřela. Nebeský Otče, modlím se, abys pozvedl novou generaci čínských křesťanů, kteří budou ochotni položit své životy, aby donesli evangelium na místo, odkud vzešlo, do Jeruzaléma.“ Uchopil jsem jej za ruku a ujistil: „Vize, kterou ti Bůh dal, nezemřela! My v ní budeme pokračovat!“

Přinesli jsme útěchu srdci strýčka Žaa. On pak povstal, svýma svatýma rukama nám požehnal a povzbudil nás slovem z Lukáše 24,46-48: *Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. Vy jste toho svědky.*

Kladl nám na srdce: „Musíte si uvědomit, že cesta kříže je povoláním k prolití krve. Musíte vzít evangelium do islámských zemí a potom zpět do Jeruzaléma. Upřete svůj zrak směrem na západ!“

Toto setkání bylo klíčovým mezníkem v mém životě. Cítil jsem, jako kdyby Bůh předal planoucí pochodň z rukou tohoto drahého muže Božího podzemní církvi a pověřil ji odpovědností vizi realizovat.

Bůh mi již dříve vložil do srdce vizi *Zpět do Jeruzaléma*, avšak po setkání se Simonem Žaoem se v mém životě stala přednostním zájmem. Dospěl jsem k velmi jasnému porozumění, že údělem čínské podzemní církve je ovládnout poslední zbývající světové duchovní mocnosti: dům Budhův, dům Mohamedův a dům hinduismu a kázat evangelium slávy všem národům světa až do druhého příchodu našeho Pána Ježíše Krista!

Musíme si uvědomit, že když hovoříme o vizi *Zpět do Jeruzaléma*, neříkáme tím, že by Jeruzalém byl hlavním cílem. Nemáme v plánu přirátit se tam na nějakou velkou konferenci! Jeruzalém je místo, odkud před dvěma tisíci let vzešlo evangelium a my věříme, že obkrouží celý svět a vrátí se do svého výchozího bodu. Naším výhradním cílem není evangelizovat město Jeruzalém, ale tisíce nezasažených národnostních skupin, měst a vesnic mezi Čínou a Jeruzalémem.

Vize *Zpět do Jeruzaléma* je nyní hlavním cílem vedoucích všech církví sdružených

ve *Společnosti „Sinim“*. Není to jeden projekt z mnoha. Je to hlavní náplň a zaměření všech našich aktivit. Probíráme to u snídani, u oběda i u večeře. Bez ustání se přimlouváme a žádáme Boha, aby dal povstat novým pracovníkům a odstranil veškeré překážky. I ve spánku se nám o tom zdá.

Před pár lety se vedoucí modlili za způsob svého zapojení do misie *Zpět do Jeruzaléma*. Setkali jsme se tehdy a každá skupina podzemních sborů udala počet služebníků, které se zavázala vyučit a poslat do zahraničí. Když jsme ta čísla sečetli, došli jsme k celkovému počtu sto tisíc. Znamená to tedy, že máme v úmyslu vyslat z Číny v následujících letech sto tisíc misionářů!

Blíží pohled do historie nám odhalí fakt, že ve skutečnosti existovaly tři hlavní „hedvábné stezky“ vedoucí z Číny. Nejznámější je ta, která začínala v Xianu a vedla střední Asií a srdcem islámského světa. Druhá hlavní obchodní stezka procházela Tibetem, přes Himaláje do Bhútánu a Nepálu a dále do Pákistánu, Afghánistánu a Iránu, kde se napojila na hlavní cestu vedoucí do Jeruzaléma. Třetí hedvábná stezka vedla jihozápadní Čínou, kde v dnešní době žije většina nezasažených menšin. Mířila do Vietnamu a odtamtud se vinula směrem na západ do zemí jako je Laos, Kambodža, Thajsko, Myanmar (to je někdejší Barma) a Indie. Tato cesta vedla hluboko do srdce dnešního buddhistického a hinduistického světa.

Když jsme všechna tato fakta zvážili, dospěli vedoucí církve k závěru, že nás Bůh vede k tomu, abychom se vydali s evangeliem právě těmito třemi směry. Duch svatý již předtím vyzval některé skupiny, aby se zaměřily na konkrétní oblasti. Jedna skupina již kupříkladu měla mnoho misionářských rodin v Tibetu. Bylo pro ně přirozené namířit své úsilí do tibetského buddhistického světa. Jiná skupina po dlouhé roky prožívala břemeno zasáhnout menšiny v jihozápadní Číně. Mnohé z těchto kmenů se přelévají přes čínskou hranici do Vietnamu, Laosu, Thajska a Myanmaru. Tato skupina sborů převzala zodpovědnost za nesení evangelia „zpět do Jeruzaléma“ touto jižní cestou.

Uvědomujeme si ovšem skutečnost, že tyto národy nevitají evangelium s otevřenou náručí! Velmi dobře si uvědomujeme, že země jako Afghánistán, Irán či Saudská Arábie nebudou ochotny přijmout naše kazatele. /pokr./

+++

Vlasta Tylová ŽIVÁ VODA IV

PROČ ŠEL TAK POSLUŠNĚ A KROTCE?
PROČ NEBRÁNIL SE? LID BYL ZKLAMÁN.
LID PŘÁL SI, ABY JEDNAL JAKO ŠAMAN,
JAK MOCNÝ VLÁDCE, VÍTĚZNĚ.
ZATÍM BYL PONIŽENÝ NA VĚZNĚ.
A PODLE PÍSMY NEBYL LÁMÁN,
JEN PROBODENÝ HROTEM KOPÍ.
PO PĚTI RANÁCH ŽIVÉ STOPY
ZŮSTALY OTEVŘENY.
AČKOLIV MĚL BÝT POKOŘENÝ,
VSTAL Z MRTVÝCH, ABY SVĚTLO ŠÍŘIL
A ABY LIDI S BOHEM SMÍŘIL.
JEN STARÝ CHRÁM BYL ROZBOŘENÝ.
RUINAMI PŘIPOMÍNAL ZKALENÝ ČAS.

+++

/pokr./ Dnes už jsou v Číně stovky křesťanů, kteří se učí cizí jazyky, jako je arabština nebo angličtina, a připravují se tak na svou misijní službu za hranicemi Číny.

Došlo nám také, že posledních třicet let utrpení, pronásledování a mučení, které podzemní církve v Číně zakoušela, bylo součástí Božího vyučování. Pán nás dokonale uzpůsobil, abychom jako misionáři vešli do muslimského, hinduistického a buddhistického světa.

Bůh použil čínskou vládu ke svým záměrům a utvářel a formoval své děti tak, jak považoval za správné. Namísto toho, abychom své modlitby zaměřili proti jakémukoli politickému systému, modlíme se, abychom nehledě na to, co se nám přihodí, stále činili Bohu radost.

Nemodleme se, aby pronásledování skončilo! Neměli bychom se modlit za lehčí břímě, ale za pevnější záda, která je nesou! Potom teprve svět pozná, že Bůh je s námi a dává nám sílu k životu, jenž odráží jeho lásku a slávu.

To je opravdová svoboda!

Není toho mnoho, co by nám kterákoli muslimská, buddhistická nebo hinduistická země mohla učinit a co bychom již dříve nezakusili v Číně. V nejhorším případě nás mohou zabít, to však jen znamená, že budeme povýšeni do slavné přítomnosti našeho Pána, kde budeme pobývat celou věčnost!

Misijní hnutí *Zpět do Jeruzaléma* není armádou s puškami či lidskými zbraněmi. Není to skupina dobře oblečených a uhlazených intelektuálů. Je to armáda pokořených čínských mužů a žen, které Bůh očistil svým mocným ohněm a kteří již kvůli evangeliu zakusili roky těžkostí a útlatu. Z pohledu světa nic nemají a nejsou přitažliví, v duchovním světě to však jsou mocní bojovníci Ježíše Krista! Děkujeme Bohu, že *co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic - aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem*.

Bůh si z podzemní církve povolává tisíce bojovníků, aby napsali svá svědectví vlastní krví. Přejdeme čínské hranice a poneseeme Boží slovo do muslimského, hinduistického a buddhistického světa. Tisíce budou ochotny pro Pána položit svůj život. Uvidí zástupy spasených duší stejně jako probuzení mnoha spících církví na Západě.

Stovky západních misionářů prolily v minulosti svou krev na čínské půdě. Jejich příklad nás inspiroval k totožné ochotě zemřít pro Pána kdekoli, kam nás se svým poselstvím zavede. Mnozí z našich misionářů budou chyceni, týráni a kvůli evangeliu zemřou mučednickou smrtí, nás to však nezastaví. Bůh v uplynulých třiceti letech přetavil ve výhni zkoušek nejenom nás, on rovněž přetavil naše metody. Jsme například zcela zaměřeni na zakládání skupin věřících, kteří se scházejí po domech. Nemáme žádnou touhu postavit jedinou sborovou budovu! Tento přístup umožňuje evangeliu rychle se šířit, pro policii je obtížnější nás vystopovat a umožňuje nám to rovněž směřovat všechny zdroje přímo do služby evangelia.

Někteří napadli skutečnost, že posíláme misionáře mimo Čínu. Říkají, že bychom měli v Číně zůstat a získat pro Krista nejdříve svou zemi, než se rozhodneme jít jinam. Na tento nelogický argument odpovídám jednoduchou otázkou: „*Proč tedy posílá misionáře vaše země? Jsou tam již všichni spaseni?*”

Pokud zůstaneme na jednom místě a odmítneme se pohnout dále, dokud nedokončíme svou práci, nikdy nebudeme schopni zasáhnout evangeliem svět.

Samozřejmě že je Božím záměrem, abychom pro něj získávali svůj domov a současně vysílali nové pracovníky do všech konců světa! Věřte mi, naše vize zasáhnout svět neznamená, že zastavíme nebo zpomalíme své úsilí získat celou Čínu pro evangelium! Obě tyto věci půjdou ruku v ruce.

Ve skutečnosti věřím tomu, že nejlepší způsob, jak udržet čínskou církev silnou, je vytrvale ji motivovat k evangelizaci národů světa. Když se věřící zaměří na službu Pánu a evangelizaci ztracených, Bůh je žehná a církev zůstává ostrá. Jakkmile však začneme být sebestřední a jeden k druhému kritičtí, Satan se může radovat z vítězství a Církev se stává tupým, nepoužitelným nástrojem. /pokr./

+++

Vlasta Tylová **KAMENNÉ OZVĚNY**

TO NEJSOU PÍSKOLAMY V POUŠTNÍM VLNĚNÍ,

TO NEJSOU VZDUŠNÉ KLAMY.

V KAMENNÝCH DÁŽÁCH DOZNÍVÁ DUNĚNÍ,

VE VÁŽÁCH JEHLANŮ VNITŘNÍ ČAS NEMÍJÍ,

NIKDO HO NEURÝCHLÍ.

BRNĚNÍ BEZ MOZKU SEVŘELO MUMII

BALZAMOVANÝM ZMAREM.

PLÁČKY A PIŠTICI ZTICHU

NA POČEST PYRAMIDNÍCH KRYCHLÍ.

KUŇ V TRYSKU, K SMRTI OSEDLANÝ

DOHONIL SFÍNGU V PÍSKU.

V KLÁŠTERNÍ CELE TICHU PRO KLARISKU

S KŘÍŽOVOU CHODBOU ZAKONČENOU JAREM.

ZÁHADA S TUTANCHAMONEM

V PAHORKU S UVĚZNĚNÝM MAMONEM

V ZRCADLE DYNASTIÍ,

V DĚJINNÉM ECHU ZKAMENĚLÉ HLÍDKY.

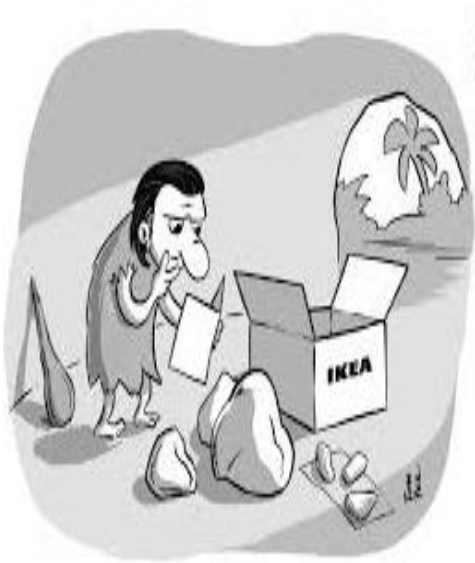
+++

/pokr./ Od počátku víme, že za misi *Zpět do Jeruzaléma* je třeba zaplatit vysokou cenu. A to nemluvím pouze o penězích! Hovořím o mnoha Číňanech, kteří budou během realizace vize trpět a zemřou mučednickou smrtí. Mnozí vyrazí pouze s jednosměrnou jízdenkou a s vědomím, že se již do Číny nikdy nevrátí a nespátří své milované blízké.

Rovněž si uvědomujeme, že vize *Zpět do Jeruzaléma* bude stát spoustu peněz, ovšem i když jsou naše sbory chudobné, podařilo se nám již shromáždit desetitisíce dolarů na podporu našich misionářů. Mnozí čínští věřící odevzdali doslova vše, co vlastnili: Tak se osvědčili v mnohém soužení, že z jejich nesmírné radosti a veliké chudoby vzešla jejich bohatá štědrost. Mohu jim dosvědčit, že dobrovolně dávali podle své největší možnosti, ano i nad možnost.

Čínská církev je ochotná tuto cenu zaplatit.

Od mého odchodu z Číny v roce 1997 jsem zodpovědný za vzdělávání a vysílání misionářů hnutí *Zpět do Jeruzaléma*.

Když se v březnu roku 2000 chystala opustit Čínu první skupina 39 misionářů, 36 z nich bylo zatčeno. Ani tehdy však vizi nezavrhli. Vrátili se domů, modlili se a našli jiný způsob, jak se tajně dostat přes hranice.

O rok později počet misionářů sloužících za hranicemi země překročil číslo 400; tito služebníci působili ve více než deseti zemích. Stavidla se začínají otvírat.

Každý misionář hnutí *Zpět do Jeruzaléma* je vyučen v několika hlavních oblastech. Mezi ně patří:

Předně: Jak trpět a zemřít pro Pána. Zkoumáme, co Bible učí o utrpení a jak v historii církve Boží služebníci pokládali svůj život při šíření evangelia.

Za druhé: Jak být Pánovým svědkem. Učíme, jak svědčit o Pánu za jakýchkoli okolností, ve vlaku nebo v autobusu či dokonce v zadní části policejního automobilu cestou na popraviště.

Za třetí: Jak pro Pána utíkat. Víme, že někdy nás posílá do vězení svědčit o sobě Pán, věříme však také, že nás někdy chce do vězení dostat ďábel, aby nás zastavil ve službě, ke které nás Bůh povolal. Předáváme proto misionářům speciální dovednosti, například jak se uvolnit z pout a jak vyskočit z okna v prvním patře a nezranit se.

Nejedná se tedy o „běžný“ seminář ani o biblickou školu! Navštívíte-li někdy jedno z míst, kde cvičíme své misionáře, uvidíte, jak vážně to myslíme s naplněním našeho předurčení v Bohu. Možná spatříte lidi s rukama spoutanýma za zády skákat z okna v prvním patře!

Nelze se však spokojit s ničím menším, máme-li strhnout hradby, které oddělují muslimy, hinduisty a buddhisty od líbezné Ježíšovy přítomnosti.

Když se starší *Společenství „Sinim“* doslechli, jak Bůh zázračně umožnil bratru Yunovi uprchnout z Číny, ustanovili ho za svého „pověřeného zástupce“, který je oprávněn hovořit ve světě jménem podzemní církve.

Starší *Společenství „Sinim“* mu napsali následující dopis:

Bratru Yunovi, našemu svatému bratrovi, který je přítelem Krista Pána a který je naplněn Duchem Moci Boží:

Jsi Boží „vozatajstvo a jezdeckvo Izraele“! Neseš v sobě vítězné poselství o šíření Kristova království. Drahý bratře, jsi poslán Bohem od staršovstva Společenství „Sinim“, které sdružuje čínské podzemní církve jako náš pověřený zástupce v zahraničí!

Bůh ti ve své moudrosti a svrchovanosti ukázal, že život je základem, budování církve středem a příprava služebníků bodem průlomu - strategickým místem, odkud se expanze může šířit všemi směry a ozařovat všechny národy a všechny lidi světa tak, aby se půda, na které spočine tvé chodidlo, stala tvým dědictvím! Kráčeš kupředu k muslimům, hinduistům a buddhistům v Evropě, v Americe, v Africe, v Austrálii i v Asii!

Modlíme se, aby ti Bůh udělil moudrost a moc shůry, aby tvé poselství bylo naplněno nebeskou autoritou. Bude planout všude, kam půjdeš, jako oheň, který Samson přivázel k liščím ocasům. Kéž dokončíš svaté poslání, které ti Bůh svěřil, a doneseš evangelium zpět do Jeruzaléma, dokud nebude k církvi přidán poslední učedník a dokud se nevěsta nepřipraví na příchod našeho Spasitele Pána Ježíše Krista, aby se království tohoto světa mohla stát vlastnictvím našeho Krále! Naším svatým cílem je, aby byl Králem navěky a navždy. Jsme přichystáni tvrdě pracovat společně s Pánovými služebníky z celého světa, kteří jsou součástí jeho těla, sloužíce jeden druhému duchovními dary, jež jsme obdrželi, aby mohlo být naplněno Boží svaté poslání

Drahy bratře Yune, takové je přesvědčení všech Božích služebníků mezi staršími Společenství „Sinim“. Nechť Bůh upevní úkol, který ti svěřil, vede tě a otvírá před tebou cestu. My, spolu se všemi našimi spolupracovníky, jsme tvými pevnými štíty. Nechť je Boží vůle vykonána rychle, na zemi i v nebi. Amen!

Tví spolupracovníci v Kristu a starší Společenství „Sinim“

/Bratr Yun a Paul Hatteway Nebeský muž, kap 24/

+++

Vlasta Tylová KAMENNÉ OZVĚNY II

KRISTUS SE VTELIL DO HOSTIÍ.

V KAPLI ZNÍ KROKY BOSÉ KARMELTKY,

JEŽ SPĚCHÁ ZA NEBESKÝM DAREM.

ŽID STRÁDÁ K ZISKU PENÍZ PO PENÍZKU,

PŘÍSNĚ SE DRŽÍ ZKOMOLENÉ TÓRY.

SLOUP OBELISKŮ ZAŽEHNAVAL MORY

A CHRLIČ ÚZKOSTI V GOTICKÉM ÚŠKLEBKU

MÁ V OKU KAMENNou TŘÍSKU.

NA LEBKU DOSTAL NÁLEPKU MEMENTA MORI.

KOLOSEA JSOU LOMY NA MRAMORY

A CÉZAR ZA CÉZAREM V OZVĚNĚ ZAPOMNĚNÍ.

+++

BRATR YUN ŽIVÁ VODA mp3

01-29: POKÁNÍ: <https://gloria.tv/post/yHeDd8mo9o3329G2VZGpdGX34>

02-29: CO SE MŮŽEME NAUČIT OD EZAU:

<https://gloria.tv/post/KPzcGxVJ4xSh3XjQjkenWQir>

03-29: ODPUŠTĚNÍ:

<https://gloria.tv/post/YUy2qLpQsYHu3BxRWaTPXdG2>

04-29: NEVRACET SE ZPĚT:

<https://gloria.tv/post/Bt2A6vMvMmKS2AubwNjgNp1Uk>

05-29: OBTĚŽKÁNI DUCHEM SVATÝM:

<https://gloria.tv/post/3RGWysmScYA8ApXZDaiQwrm9S>

06-29: KOHO DUCH SVATÝ POUŽÍVÁ:

<https://gloria.tv/post/QfdHdvxtMXAs11DYDXF6x3uxn>

07-29: LAZARE POJĎ VEN:

<https://gloria.tv/post/hFpds6Aki6W147KjCGBEAYhfG>

08-29 PRAVÁ SVOBODA:

<https://gloria.tv/post/oadKv9NRhv362iJJTXzhVa36>

09-29: VZPURNÝ SLUŽEBNÍK:

<https://gloria.tv/post/pajxYukV8b7K12w7rCtPvaTZf>

10-29: SMĚLÝ JAKO LEV:

<https://gloria.tv/post/3qJFtV3fFajYAnXzjo4QGnG2n>

11-29: NÁSTROJE OBNOVENÍ:

<https://gloria.tv/post/SoYcDxw37KWV4ajsiPlc6f1Jb>

To je bludnej balvan. Jedna cestovní kancelář si ho koupila jako lacinou reklamu.

12-29: PRAMENY VODY ŽIVÉ:

<https://gloria.tv/post/8htePHqWMe7j4Sb7zhBwZZ2V2>

13-29: SLYŠET BOŽÍ HLAS:

<https://gloria.tv/post/8htePHqWMe7j4Sb7zhBwZZ2V2>

14-29: SKUTEČNÁ JEDNOTA:

<https://gloria.tv/post/ZnDysA7RLZ9Z113MxDyFYVLrk>

+++

KAMENNÉ OZVĚNY III

ŽID ČEKÁ NA ZNAMENÍ,
AČKOLIV NEZBYL KÁMEN NA KAMENI
ŽIDOVSKÉ SLÁVY S VÝSPOU V CHRÁMU STARÉM.
PROROCŤVÍ UŽ DOŠLO NAPLNĚNÍ.
CHRÁM ZANIKL JAK ŠALOMOUNŮV HARÉM.
ŽID PŘESTO UPŘEN K MESIAŠI
SVÉ SVÍCNY ROZŽÍHÁ A ZHAŠÍ,
ZDÍVÁNÍ ŽALMŮ JE MU SNAŽŠÍ
NEŽ VÍRA V CHERUBÍNA PŘED BALVANEM.
CO DOZVĚDĚL SE OD RABÍNA
PO ŽALMU ODZDÍVANÉM?
V ÚPĚNÍ ROZVIKANÉM, PLANÉM

MINUL SE S BOŽÍM PLÁNEM.
PŘEMÁHÁ NEZDAR ZA NEZDAREM
A VOLÁ HOSPODINA ZE SVÉ SYNAGOGY
JAK V DÁVNÉ DOBĚ ODÍVANÉ V TÓCY.
A ROČNÍ BERÁNEK JE DO PLAMENE VHOZEN
ZA HOLUBÍČÍM PÁREM.
UZRÁVÁ VINNÝ HROZEN.
VÍNO SE PROMĚNÍ V KREV LÁSKYPLNÝM ŽÁREM.
KŘEŠŤAN JE VYSVOBOZEN
TÍM, KTERÝ Z PANNY ZROZEN
POSTAVIL ŽIVÝ CHRÁM.
Vlasta Tylová

+++

PRAVÁ EVANGELIZACE

Papež Jan Pavel II. přijel do Československa krátce po pádu komunistického režimu a jeho návštěva byla brána jako symbol toho, že komunistická vláda skončila. Papežova návštěva hrála důležitou roli nejen pro Československo, ale i pro celou Evropu, neboť se zde sešlo mnoho zahraničních hostů a poutníků. Cílem papeže bylo povzbudit zde víru v Boha, jež byla za komunistického režimu pronásledována. Podruhé přijel Jan Pavel II. na Velehrad o pět let později při příležitosti kanonizace Jana Sarkandra a Zdislavy z Lemberka.

V obou případech papež naléhavě zdůrazňoval čs. slovanské poslání evangelizovat ideově a duchovně vyprahlý Západ, který má sice dost technických vymožeností, ale žádné cíle. Připomínal, že je nutno s tím spěchat zejména pro zřetelný mučednický rys místní Církve, dlouho trpící pod komunistickou zvůlí. Důvodů zde však tomu bylo více. Především Mnichovská zrada ČSR Západem, nacistická okupace a další poválečné ponížení ČSR v donucovacím režimu sovětském. Vlivem komunismu došlo k přetržení otcovské návaznosti, a tu je třeba obnovit.

Po dvou Římech, totiž Římu latinském, poznamenaném nejen latinou, ale i římským právem a zvláštní římskou vlastností převádět všechno do účelné správy, odkud vzešlo členění duchovní správy na diecéze a fary, přišel druhý Řím konstantinopolský, vyznačený řeckým sklonem k filozofii, meditaci, zvnitřnění, čeká dnešní svět na třetí Řím slovanský, cyrilometodějský. Obě dvě počáteční etapy Říma se ukázaly už ve středověku nedokonalé a stále důrazněji

volají po třetím Římu slovanském. Ten se vyznačuje srdcem, v němž se sjednocuje Západ s Východem tak, že Církev začíná dýchat oběma plícemi. Přitom sv.Jan Pavel II. spolu s biskupy slavně zasvětil zdejší Slovaně Panně Marii. Odjížděl jsem tehdy z Velehradu plný nadšení společně s otcem děkanem Brychtou a naslouchali jsme z autorádia projevům politiků. Ačkoli od té doby uplynulo třicet let, přesně si vzpomínám na kritická slova z nejvyššího státního místa rozhlasem na adresu papežova velehradského zasvěcení Slovanů Panně Marii: *Kdo se ho o to prosil? A proč na Velehradě? Já jsem nikdy o nějakém Velehradu neslyšel.* - Nechci připomínat jeho jméno, ani soudit. Bůh buď milosrdný jeho nesmrtelné duši! Kéž se mu podaří najít velehradské duchové ohnisko Evropy a vlastní cestu ke Kristu a jeho svatě Matce Církvi!

My však o Velehradu víme dost. V *Životopise Konstantina Cyrila* je zapsána zvláštní příhoda. Cestou od Chazarů na Krymu, kam byl svatý Konstantin vyslán císařem Michalem, se setkal s fulským národem. Tento národ sice byl pokřtěn, ale uchovával si různé pohanské pověry. Měli tam starý dub, který ctili jako posvátný. Konstantin *"je přemluvil sladkými slovy a rozkázal jim, aby strom vyřáli a spálili. Stařešina šel a polibil evangelium a podobně i ostatní"* a strom byl skácen (ŽK 12). Tak opustili pro Krista své falešné jistoty.

Bratři ze Soluně předkládali pravdu laskavě, tak, jak je k tomu vedl apoštol Pavel ve svých listech do Soluně. Jedině takový laskavý způsob hlásání Pána Ježíše přináší trvalé výsledky. Bere ohled na důstojnost a svobodu člověka, ale i na milost víry, kterou Bůh dává, komu chce, a člověk se na tuto milost může jen připravit.

Bůh povolal sv.Cyrila-Konstantina a sv.Metoděje, aby byli duchovními otci našich národů, ale také nebeskými přímlovci celé Evropy. Dnešní lidé hledají ve světě nějakou jistotu, něco, na co se dá spolehnout. Odtud pocházejí současné snahy o sjednocení Evropy. Jenže právě štěstí nenajde člověk nikde jinde než u Krista ve svém srdci. Lidé se touží svěřit někomu, komu lze důvěřovat, že jim opravdu chce a může pomoci. Hledají otce, domov, otčinu, vlast.

Jak obnovit tuto ztracenou otcovskou návaznost? Po vzoru svatých Cyrila a Metoděje podávat pravdu o Kristu něžným, laskavým, sympatickým způsobem.

Předně sama Boží pravda, která je náplní apoštolátu, si to zaslouží. Obsah tohoto našeho svědectví je zjevená Pravda. Drahé věci bývají uloženy v krásných schránkách. Tak si božská Pravda zaslouží tu nejkrásnější schránku, kterou může být jen láska.

Laskavým způsobem se pravda stává přijatelnější. Když pravdu provází laskavost a radost, více se šíří, protože radost sdílená je umocněná. Má-li člověk nakonec říci Věřím, jistěže musí přijít na pomoc Boží milost. Ta však přichází zpravidla tehdy, když se člověk přirozeným způsobem, určitým zájmem přiblíží nadpřirozeným pravdám. K tomu napomáhá takové podávání pravdy, které ji činí sympatickou. A je to právě tehdy, když je pravda podávána v lásce.

Pokud se snažíme podávat pravdu laskavě, napodobujeme Boha a Syna Božího. Pán Ježíš je lidsky vtělená Boží Pravda, kterou nám posílá nebeský Otec z lásky. Při Poslední večeři prokazuje učedníkům službu pokorné lásky a umývá jim nohy, říká jim: *"Dal jsem vám příklad, abyste i vy činili, jako jsem já učinil vám."* (J 13,15) U božského Mistra se učí sv. Cyril s Metodějem, a tam se naučíme tomuto umění života také my.

Jak přispějeme ke kultivaci a vzdělání Evropy a celé spotřební společnosti Západu? Vyjde z nás něco smysluplného, anebo se necháme spolknout bestií spotřební společnosti? Pětatřicet let našeho využívání svobody nás zavedlo do

Máme tady reklamaci, Bože. Adam se cítí být Evou a Eva Adamem...

pochybných spolků, ve kterých jsme pro pozlátko západních spotřebních vymožeností zapadli do bahna různých neřestí, a zapomněli na naše výsostné poslání obnovit evangelizaci duchovně vyprahlého Západu. Po kovidovém zahrávání si se zdravím a životem národů dávno ztratila Církev v našem národě někdejší

mučednický ráz. Místo toho se na Církvi v našich slovanských národech usadil masmediální prach a bláto pomluv. Churchill říkal varovně: *Kdo se podvolí, ti už nepovstanou.* Přesto není vše ztraceno. Kde se stále někdo modlí zejména růženec, národ duchovně žije. A tak tam, kde neuspěl malý slovanský národ, uspěje jeho velký slovanský bratr. I přes ďábelské a mediální svádění k nenávisti k našim osvoboditelům od nacismu a fašismu, zůstává náš slovanský bratr důležitým nositelem obnovy evangelizace. A není to už jen samotný národ, ale je také Bohorodička, jejímuž Neposkrvněnému Srdci je Rusko slavně zasvěceno papežem Františkem, Benediktem XVI. a sborem biskupů. Jako dnes přichází evangelizace Jeruzaléma z Číny, tak i pro nás se otevírá ruské ohnisko východní evangelizace. Tomáš Bahounek OP

+++

Karel Kriepelka **SLOVA - PŘEDZPĚV IIII/**

KONCE NENÍ DNA TO NEMÁ
VICHŘIČNÁ ÚSTA ÚSTA NEMÁ
PRÁZDNOTA NEZDÍVÁ PRÁZDNOTA STÉNÁ
ZMYLENÝ OBLIČEJ TVÁŘ JIŽ NEMÁ
TICHÉ ODEVZDÁNÍ VĚNOVÁNÍ
HOROUČÍ JE DANÍ DÁNÍ
V ZIMOMŘIVÝCH TMÁCH
DOTKÁVÁ TĚ MÁMENÍ

PŘETÉŽCE NA VĚCI VRŠÍ SE PRACH
V PŮST ŽALU ÚSTÍ SLAVENÍ
NE NADOSPAS K ODEVZDÁNÍ
DNES VRAZI ZÍTRA BLAHO SLAVENÍ
BOŽE SMILOVÁNÍ SMILOVÁNÍ
MARNOSTI! ZÁVRATNÉ, SLITOVNÉ MILOVÁNÍ
TMOU SE ZAJÍKÁJÍ SLOVA
SLOVA KRVE SLOVA ÁBELOVA
VŠECHNO JE TU POPRVÉ
VŠECHNO JE TU STŘEMHLAV
I DO USTYDLÝCH STÍNŮ STÍNÁNÍ
MILÝCH, MILOVANÝCH HLAV...
V ZÁVĚTRÍ SLOVA BÁSEŇ DŘÍME
ZAMLČÍME ZAMLČÍME
TICHA MÁ TICHA NEZVĚSTNÁ

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

STARÝ ČLOVĚK A NOVÝ ČLOVĚK - UMRTVENÍ VŮLE

Někteří lidé ztratili sebe samé, zbavili se starého člověka, to je své smyslnosti, a oděli se do nového člověka, Krista, sladkého Ježíše, do mé Pravdy, a odvážně ho následují. To oni přistupují ke stolu svaté touhy a zaměřují své úsilí spíš na to, aby zabili svou vlastní vůli, než aby umrtvovali tělo. Svě tělo samozřejmě také umrtvili, ale to nebylo jejich hlavní starost: tělo je nástroj napomáhající zabít vlastní vůle, jak jsem ti zjevil, když jsem ti vysvětloval, co znamená, že chci málo slov a hodně činů. Podobně máte jednat i vy, vaší hlavní starostí má být zničení vlastní vůle, aby nehledala a nechtěla nic jiného než následovat mou sladkou Pravdu, ukřižovaného Krista, a aby tak hledala úctu k Bohu, Boží slávu a spásu duší.

Kdo je osvícen tímto světlem, takto jedná, a proto pořád setrvává v pokoji a klidu; nic ho nepohoršuje, protože se zbavil příčiny pohoršení - vlastní vůle. Všechna pronásledování zlým duchem a světem se mu pod nohama rozplývají. I když stojí ve vodě mnoha trápení a pokušení, voda mu nijak neuškodí, protože se těsně přimkl k ratolesti vělé touhy.

Takový člověk se tedy ze všeho těší a nesoudí ani mé služebníky, ani žádného tvora obdařeného rozumem; naopak se raduje z každého stavu a způsobu, který spatří, a volá: buď tobě díky, věčný Otče, protože v tvém domě je mnoho možností, jak ti sloužit. A těší se z těchto rozmanitých způsobů více, než kdyby viděl všechny jít stejnou cestou, protože se tak na nich více zjevuje velikost mé dobrotivosti.⁴ Ze všeho se těší a všechno mu voní jako růže. Nevyslovuje soudy: nejen o dobru, ale ani o věcech, které jsou vysloveně hříšné; spíš projevuje svatý a opravdový soucit s hříšníky a modlí se za ně ke mně a v dokonalé pokoře vyznává: dnes jsi to byl ty, zítra bych to byl já, kdyby nebylo božské milosti, která mi pomáhá.

Zamiluj si tento sladký a vynikající stav, nejdražší dcero, a pozoruj ty, kdo běží ve světle slávy; pohled' na jejich výtečnost plynoucí ze skutečnosti, že jejich mysl je svatá: přijímají pokrm ze stolu svaté touhy a ke cti mne, věčného Otce, díky světlu dosáhli pokrmu duší a s vroucí láskou se oděli do šatu milého Beránka, mého jednorozeného Syna, jímž je jeho učení.

Neztrácejí čas nesprávnými úsudky ani o mých služebnících ani o služebnících světa a nepohoršují se nad žádnými řečmi týkajícími se jich samých nebo ostatních, poněvadž co se týká jich, jsou spokojeni, když mohou trpět pro mé jméno, a když jsou to řeči namířené proti někomu jinému, snášejí je se soucitem k bližnímu a nešíří je dál ani proti tomu, kdo uráží, ani proti tomu, kdo je urážen. Jejich láska ke mně, věčnému Bohu, a k bližnímu je totiž uspořádaná a nezná neuspořádanost. Právě proto, že jejich láska je uspořádaná, nikdy se nemohou pohoršit ani nad těmi, které milují, ani nad žádným tvorem obdařeným rozumem, protože jejich úsudek zemřel, už nežije, a oni neměří vůlí lidskou, ale pouze vůlí mého milosrdenství.

To jsou ti, kdo se řídí učením, které jsi obdržela od mé Pravdy na počátku svého života, jak víš, když jsi velmi toužebně prosila, abys mohla dosáhnout dokonalé čistoty. Pamatuješ, jakou jsi na tuto prosbu dostala odpověď, zatímco jsi jako v opojení uvažovala o způsobu, jímž bys dosáhla dokonalé Čistoty. Nejen v mysli, ale i prostřednictvím smyslů, v tvých uších - právě se ti začalo vracet tělesné vnímání, jestli si dobře vzpomínáš - ti zazněl hlas, jímž ti moje Pravda odpovídala: „Chceš dosáhnout dokonalé čistoty a zbavit se pohoršení a toužíš po tom, aby se tvá mysl ničím nenechala pohoršit. Jednej tedy tak, abys byla se mnou spojena citem lásky, protože já jsem nejvyšší a dokonalá čistota a oheň očišťující duši. Proto čím víc se ke mně duše přiblíží, tím čistější se stane; a čím víc se ode mne vzdálí, tím víc se poskvřňuje. Proto lidé světa upadají do takové nečistoty - odloučili se totiž ode mne; ale duše, která se se mnou spojí a neklade mezi sebe a mne překážky, má účast na mé čistotě.

Abys dospěla k této jednotě a čistotě, musíš učinit ještě jednu věc: cokoli vidíš nebo slyšíš od jakéhokoli tvora, že se děje proti tobě nebo někomu jinému, nikdy nesud' vůlí lidskou, nýbrž Boží, která je v ostatních i v tobě.

A kdybys viděla zjevný hřích nebo pochybení, jednej tak, abys z toho trní dala vykvést růži. To znamená, že ho máš ze svatého soucitu obětovat mně. I v nespravedlnostech, kterými by se na tobě někdo provinil, myslí na to, že je dopouští má vůle, aby zkoušela ctnost v tobě a v ostatních mých služebnících; měj na paměti, že onen tvor se toho činu dopouští jako mnou ustanovený nástroj a že často jedná v dobrém úmyslu: protože není nikoho, kdo by mohl soudit tajemství lidského srdce.

Pakliže se ti něco nejeví jako výslovný a zjevný smrtelný hřích, nesmíš to soudit podle své mysli, ale máš v oné věci vidět jen moji vůli. Pak to pro tebe nemůže být nic jiného než předmět svatého soucitu, jak jsem ti řekl. Tímto způsobem dosáhneš dokonalé čistoty, protože tak se tvá mysl nepohorší ani nade

mnou, ani nad bližním. Bližním opovrhujete, když soudíte, že jeho vůle je vzhledem k vám zlá, a neberete v potaz mou vůli v onom člověku. Toto opovrhování a pohoršení vzdaluje duši ode mě a brání jí v dokonalosti, některým dokonce v různé míře odnímá milost, což záleží na síle opovržení a nenávisti počaté k bližnímu kvůli jeho úsudku.

Jinak je tomu s duší, která si váží mé vůle, jak jsem ti řekl, protože má vůle chce jen vaše dobro: všechno, co vám dávám, má sloužit k dosažení cíle, k němuž jsem vás stvořil. Když duše setrvává v lásce k bližnímu, setrvává i v lásce ke mně, a milující mě je spojena se mnou.

A proto, jestliže si přeješ dosáhnout čistoty, po níž toužíš, je třeba, abys vykonala především tyto tři věci: spoj se se mnou láskou a zachovávej ve své paměti živou připomínku dobrodiní, kteráš ode mě obdržela; pohledem rozumu zkoumej náklonnost mé lásky, jíž vás nezměrně miluji; a posuzuj ve vůli lidí mou vůli, nikoli jejich zlovůli, protože jejich soudcem jsem já, a ne vy. Tím dosáhneš naprosté dokonalosti."

Jestli si dobře vzpomínáš, toto ponaučení ti dala moje Pravda.

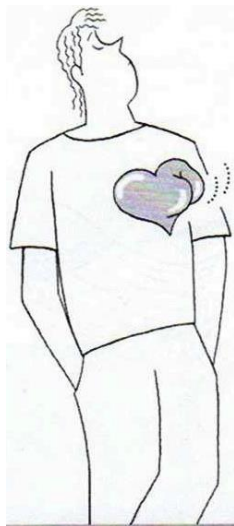
Nyní ti zdůrazňuji, má dcero, že ti, kteří svými činy dokazují, že si vstípili toto učení, jak jsem ti řekl, okoušejí už v tomto životě závdavek věčného života. A jestliže si jej vstípiš i ty, nepodlehneš klamům zlého ducha, neboť ho poznáš, a neupadneš ani do pochybností, kvůli nimž jsi mě prosila o světlo. Všechno ti však vysvětlím ještě podrobněji, abych vyhověl tvé touze, a zjevím ti, proč nesmíte vyslovit žádný soud s úmyslem odsoudit, ale pouze ze svatého soucitu.

/Sv.Kateřina Sienská Dialog/

+++

Karel Křepela **SLOVA - PŘEDZPĚV IV**

ZKŘEHLÉ DUSTOTY MARNÁ SLOVA
JIŽ NEVÁHÁJÍ VZPOUZÍ SE VZPOUZÍ
SCHOULENÁ DO NĚHY MILOVÁNÍ SNOVÁ
MARNOSTI PŘEDŮVĚRNÁ DO NAŠÍ NOUZI
SLZAMI OVLHLÉ MÁŠ ŽIDOVINY
SLOV MILOSTNÝCH DO VÍNA TI NAMÍCHÁM
DO VÍNA PRAVDY DO VÍNA VINY
KRVÍ BARVENÉ SLZAMI ZROSENÉ TO TI DÁM
ZOUFALSTVÍ ZLOMENÉ V HLASE
POBĚHLÁ SLOVA SLOVA KRVE SLOVA ÁBELOVA
TMOUCÍ TONOUČÍ V ČASE
ŠARLATOVÉ VINY VÍNA VINY
NYNÍ DNES OPĚT ZASE
BĚHOUN TOUHY BĚS PRAŠIVINY
Z DLANÍ BOLESTI Z RUKOU ÚZKOSTI
Z KLÍNU SAMOTY SAMOTOU OBSYPÁN

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCH.ŽIVOTA PATRIKA KUŽELY OP
Patrik Kužela OP VÝZVA K POKÁNÍ /na sv. Cypriána 17. 9.)

Kde není bázně před Bohem, tam není polepšení; kde není polepšení, tam není pravého pokání, protože nenese úrodu, pro kterou je Bůh zasel, totiž spásu člověka.
Tertulián.

Vyznejte se, prosím vás, milovaní bratři, každý ze svého hříchu, dokud je hříšník na světě, dokud jeho zpověď může být přijata, dokud je Pánu milé zadostučinění a odpuštění udílené kněžími.

Obraťme se k Pánu celou duší; a vyjádřeme kajícnost za zlý skutek opravdovou bolestí a doprošujme se Božího milosrdenství. Před Bohem se vrhněme v prach, jemu podávejme zármutkem dostiučinění, na něho upneme veškerou svou naději. Jak máme prositi, to nám říká Bůh sám:

„Obrat'te se ke mně z celého srdce svého a s postem a lkáním a s kvílením. Roztrhněte však svoje srdce a ne roucha. " (Joel 2, 12.)

Vraťme se tedy k Pánu celým srdcem. Tišme jeho uražený hněv postem, nářkem a úpěním tak jak nás sám nabádá.

Nekající.

Jak věřit, že úpí z celého srdce, že uprošuje Pána postem a pláčem a kvílením, kdo po pádu si chodí jako by nic do smíšených lázní, kdo holduje hojným hostinám a přejídá se, až si zmůže žaludek a zvrátí druhý den, co snědl, místo aby se dělil o svoje jídla a nápoje s chudými a nuznými! Kdo si z veselá a furiantsky vykračuje, jakpak truchlí nad svou smrtí? Je psáno: *„Břítva se nedotkne vašich vousů, " (Levit 19, 27)* a on si pěstí vous a zkrášluje tvář? a hledí se zalíbit kdovíkomu, nedbaje, že je Bohu protivný?

Nebo snad nařiká a lká žena, které nesmírně záleží na tom, aby byla

nádherně ošacena,
a ani si
nevzpomene na to,
že se připravila o
Kristův šat, když se
ověšuje vzácnými
ozdobami a jemně
tepanými šperky, a
ani nezapláče nad
ztrátou božské a
nebeské nádhery?

Jen se navlékej
do cizokrajných
látek a šustí si
hedvábím, nahý jsi.

Zdob se zlatém a třeba perlami a drahým kamením, bez Kristových skvostů jsi šeredná, ohyzdná. Jsi zvyklá napalovat si vlasy, tedy aspoň nyní z bolesti toho nech! Nemohla jsi dříve být bez malování obočí a řas tedy aspoň nyní si to smyj s očí slzami.

Kdybys pozbyla někoho drahého, bolestně bys štkala a naříkala a nosila bys smutek a jevila jej tím, že by sis nelíčila tváře, nestarala se o nové úbory, nedbala bys tolik úpravy vlasů, oči bys měla plácem zarudlé, hlavu bys věšela. A zde ses hříchem připravila, ubožačko, o vlastní duši, duchovně mrtvá sama sebe jsi přežila a za živa šlapeš po svém hrobě a ty usedavě nepláčeš, ty nevzlykáš kudy chodíš, ty se nezavíráš doma ať už ze studu za špatný skutek či proto, že bys pro pláč na oči neviděla? Hleď, toto jsou horší rány než předchozí hřích sám, hleď, toto jsou ještě těžší hříchy, zhřešit a nekát se, provinit se a vinu neoplakávat.

Přel. br. Patrik O. P. Růže dominikánská č. 3 BŘEZEN 1940

+++

CHLAPEC

PO CELOU NOC PADALA NA SADĚ JABLKA,

ZATÍMCO SOUSEDŮV CHLAPEC UMÍRAL...

BYL TO ON, KTERÝ TI DRUHDY ŘEKL:

"DANE, JSTE CIZINEC?" ŘEKL JSI:

"PROČ SE PTÁŠ?" ŘEKL: "MÁTE
MOC ČASU VE SVÝCH OČÍCH ..."

ŘEKL JSI: "TY JSI JÁ, KDYŽ JSEM

BYL MLÁD!" ŘEKL: "JÁ BUDU VY,

TEPRVE AŽ ZESTÁRNU ... ALE VÍTE CO,

POVĚDME NA POŠTU A ODTAMTUD

SI ZATELEFONUJEME, KDY VLASTNĚ JSME ..."

Vladimír Holan (Vanuť)

+++

"Tak ty uspávací pilulky už předepisovat nebudeme."

+++